

principium suum. Hac autem divina, aeterna generatio...

In Ecclesia plures sunt Religioforum Ordines, sed Christiani...

Memoria, intellectus voluntas nostra sunt imago licet imperfecta adorabilis Trinitatis.

Quantumque gloria homini cedat ex eo, quod ad Sanctissimam Trinitatis imaginem factus sit...

Baptismus, ut ita dicam, est exemplum, & imago Sanctissimae Trinitatis.

nos, quibus non tres homines spondent peccatorum nostrorum remissionem...

Si oculos acie satis valeremus, & paullisper considerare vellemus...

Pater Aeternus ab aeterno considerans magna, & perfectiones suas, produxit Filium suum...

Nos docet J.C., quemadmodum Deus Ens supremum, & perfectissimum est...

SUPPLEMENTUM

Ad Titulos

DE DIVINITATE, ET MAGNABILIBUS FILII DEI.

Origenes sublime illud ingenium ad Salvatoris Mundi gloriam unicum addidit verbum...

Eisdem articulis.

Quomodo J.C. a Patre procedit...

J.C. non est unum esse Deum...

J.C. unitus vero deo...

Prophetae omnes, & confensionem, admirabilem concentum Proprietarium...

ita profectio; Deus enim continet eminenter omnes perfectiones creaturarum...

Fingite vobis hunc Hominem Deum, cum in terris vivebat, & cum hominibus conversabatur...

Quomodo nam verbum hoc a Jesu Christo prolatum, Ego sum, sine ullo conatu...

Inferimus sacrificii universalem omnium Proprietarium suarum...

tio distans ad Incarnati Verbi gloriam contendere, quin videant, & cognoscant illud...

Communis Sanctorum Patrum, & Ecclesiasticorum Scriptorum sententia est nullam fuisse in lege veteri iustum virum...

In Apocalypsi Verbum ipsum Incarnatum se rerum omnium principium & finem appellat...

Moyse hominis creationem enarrans, ter repetit, Deum creasse illum ad imaginem, & similitudinem suam...

Futura cognoscere, & effectus, qui nullam habeat necessarium cum causis...

quae sententia...

Pater Genitoris...

Verbum hoc...

Deus creans...

J.C. divinitate...

dem vaticinatus est tanta cum certitudine, & nos nosmet in fide hac confirmare debemus oculis nostris usurpantes ea, quae post tot saeculorum decursum ventura praedixit. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Negari non potest, inquit, Jesu Christi inimici, illum mortuum esse, neque ipsum a morte se eripuisse, Ita sane respondemus, & confitemur; sed ire inficias vobis non licet, terram universam illi parentalem, naturam universam palli, & lugubri veste dolentem suam testatam fuisse, terram quidem tremulis, Templi velum scissura, Solem ecclypsi, quas circumstantias historicorum vestrorum nullus praetermisit. Ita est, fateamur; sed non dicitis Hominem hunc tertia die resurrexisse, uti promiserat, semet in vitam revocasse, miraculum quod uni Deo patrare licet, & quidquid praecerint inimici, & quantacumque fuerit militum in excubiis positum vigilantia, de Sepulchro exivisse. Ita est, fateamur; sed non dicitis ipsum in Caelum ascendisse, & ibi loci, unde se in Caelum sustulit, exare adhuc Sacra pedum ejus vestigia; non dicitis illum praeterfuisse fidem, quam egenis Piscatoribus obligaverat, futurum, ut in nomine ipsius totidem, & multo plura, majoraque fuis, quae ipse fecerat, patrarent miracula? Id cerum est. Testes sunt infestissimi ejusdem inimici. Quae vestra sententia est de eximili viris, deque tot irridendis divinitatibus vestris, quibus universum terrarum orbem replevistis? Ulla ne est quae facultatem cupiam tradiderit vel unum sanandi hominem, cujus morbus suapte natura incurabilis esset? Deus enim, quem colimus, qui hunc mundum fuit, eorumque successibus auctoritatem contulit efficiendi daemones, oculorum aeterni caecis, claudis motus, & vitam mortuis reddendi. Quidquid de illo diceretur, solum Ascensionis ejusdem Myſterium adeo singularibus circumstantiis ad illud usque tempus mandatis, concessit, solum bannes objectiones vestras potest relevere. Deus hic mortuus resurgens, & gloriose in Caelum ascendens magna per se ipsum intricata operatus est, & plerisque eorum, qui doctrinam illius fecerunt, contulit facultatem alia in nomine suo perpetrandi? Nonne haec generalis est difficultas omnium solutio? *Solutio omnis difficultatis Christi.* Sed quae vestra sententia est de omnibus Divis vestris? Padet me de illis verba facere? adeo infelix exitus fatum eorum; adeo me miseret vestra exortatio. Ubi sunt immortales, ac omnipotentes Dei, qui hinc se obstant, & licet illos in Caelum sublatis credatis, nullam unquam suae Divinitatis, & potentissis speciebus desiderant? Letare igitur adorabilis Jesu, latere solus in Caelo, ubi sedens ad Patris tui dexteram debita fruatur gloria? Mori una est vita tua Apologia, Resurrectio apologia est mortis tuae. Ascensio vero utriusque. Domine, audacter aeternus, & tanta cum veritate, quanto cum gaudio pronuntiamus: Non est secundum opera tua. Omnes generis quoscunque fecisti venient, & adorabunt terram te Dominum, (Ps. 85.) ac te cognoscentes te solum vere esse magnum, & solum Deum, gloriosissimum nomen tuum; quoniam magnus es tu, & Deus solus. *Sanctorum Elegia.*

Omnes homines a lapsu Adae, usque ad finem saeculorum, quicumque justificationem, & vitam receperunt sanctificati sunt per justitiam unius, videlicet Jesu Christi. Abraham iustus fuit, quia credidit in Jesum Christum. Omnes Sancti Patriarchae iustificati sunt, quia in Jesum Christum crediderunt. Sanctus Augustinus perspicue hanc explicat veritatem: cum aderit neminem vel libertatem, vel salutem consequi, nisi per Jesum Christum. *Gradamus vultum habituum liberari nisi per unum Mediatorem Jesum Christum.* (Eph. 1.) Iusti qui vixerunt antequam ille in terris descendere, facti sunt per fidem in hunc Deum-Hominem. Fides illorum, & nostra eadem est. Quod illi faciendum crediderunt, scilicet Filium Dei vnitatem humana indutum carne, id jam factum credimus. S. Paulus ait, nobiscum eum esse Fidei Spiritum, & nostram eandem esse. Idem habet obiectum. Illi sanctificati fuerunt; quia confidebant in Jesu Christo, quem tamquam venturum Messiam expectabant; nos vero sanctificari non possumus, nisi spem omnem collocantes in hoc eodem Messia, utpote qui jam venit ad nos salvos faciendos. Dei Filius igitur est Caput nostrum, & Salvator eorum etiam omnium, qui ante Nativitatem illius decesserunt. Apostoli verbum in tota extensione sua verum est: Omnes homines, inquit, recipiunt justificationem, & vitam per justitiam unius. (Ad Corinthios.) *Lutheri in Anno Evangelio Tomo 3.*

Jesu Christi Mediator noster est, & unum Mediatorem habemus, quemadmodum testatur Apostolus, Jesum Christum hominem Deum. Si quando Sancti Mediatorem nostri vocantur, non sunt eodem modo, quo Jesu Christus est. Sancti pro nobis petunt, & nos illos oramus; ideoque Mediatorem appellari non possunt, nisi cum aliquibus conditionibus, et verbum hoc in latiori significatione sumendo. Sancti orant tamquam praecipua Jesu Christi merita; & ad ea, quae pertinent obtinenda utantur meritis Capitis hujus adorabilis. Sunt igitur Mediatores ad intercedendum; quandoquidem solus Dei Filius est qui pro nobis solvetis, qui mulcere poterit iram Patris, & qui per supererogantem infinitorum

meritorum suorum prerogativam nos ex nihilo nostro eduxerit, nos ab aeterna morte liberaverit, nos super nostram infirmitatem elevavit, & qui captivi eramus, dignos effecerit, ut filii Dei vocaremur. *Idem.*

Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit: ipsum J. C. est ve. audit. Mat. 17. Quam gloriosum est Jesu Christo hoc Patris Caestis testimonium! Iusti, Apostolus inquit, filii Dei sunt; sed in hoc ipso quodammodo invenitur inter illos, & Jesum Christum discrimen! Iusti non sunt nisi filii adoptionis per gratiam ad tantum honorem electi, electi per misericordiam, ut sint divinae naturae participes; cum Jesus Christus sit proprius, & ex natura sua Filius Dei in omnibus aequalis Patri. Hic unicus est sensus Verborum S. Matthaei, & Regis Prophetae: *Domini dixit ad me Filius meus in.* (Psalm. 2.) Alacriter recipiamus gloriosum hoc testimonium, quod S. Matthaeus perhibet Salvatori nostro: Reparemus, si fieri potest, injurias toties illatas divinitati Jesu Christi a Pharisaeis: praesertim vero ne obliviscamur gloriam, quae coruscet in Thabor Myſterium esse, & secretum; contumelias vero; quae pro nobis exhaeruit, omnes publicas futuras: Audemus ne post haec in terris honores accipiamus? *Pater Segneri Meditatorum suarum Tomo 3.*

Deus eodem in sensu Jesum Christum dilectum vocat, quo J. C. amicum appellat Filium suum. Aliquis enim bifariam amari potest vel propter se ipsum, vel propter alium, qui amatur. Iusti a Patre diliguntur in gratiam Salvatoris, qui hunc illis gratiam meretur; qui vocavit nos secundum gratiam, quae datur est nobis in Christo Jesu. Sed (2. Tim. 2.) Filius amatur propter se ipsum, & etiam amor debetur eo jure, quod illi tribuit natura. Ita Pater diligit Filium, & omnia dedit in manus ejus, (Joan. 3.) ideoque tribuit illi potestatem nullis modis circumscriptam; haec est conclusio, quam elicit Evangelium. Sed quid pro nobis inferendum est ex hoc, quod Salvator de omnibus sine ulla exceptione disponere valeat? Nostra videlicet interest illi adherere, illi famulari, omnia ab illius largitate expectare, nihil intentatum relinquere, ut gratiam illius comparemus, quandoquidem omnino ab illius pendemus arbitrio. Meminerimus, qui dixerit nobis: *Quodcumque petierit in nomine meo, hoc faciam.* (Joan. 14.) Quae verba nobis ostendunt primo nobis confugiendum esse ad Caestem Patrem per meditationem Jesu Christi. Si enim Pater per amorem Filii huic omnia cedit jura sua, Filius etiam propter Patris sui obsequium vult, Patrem suum a nobis orari. Secundo innunt Jesum Christum polliceri se votis nostris futurum, hoc faciam; nam licet velit a nobis Patrem rogari, Pater Filio curam relinquat omnia nobis concedendi, quia Pater diligit Filium, & omnia dedit in manus ejus. *Pater Segneri Tomo 2. Meditatorum.*

In quo mihi bene complacuit, subdit Pater Caestis, tamquam artifex celeberrimus, qui sibi complacet in operibus sui perfectione. Sed latius amplificamus horum verborum sensum, & cum sancto Paulo dicamus, amorem Patris ergo Jesum Christum illum impulisse, ut nos donis suis locupletaret, & in nos omne genus suarum Spiritualium benedictionum effunderet. Utique propter Filium placuit Patri homines de servitute daemonis eripere, si omnes gratias thesauros aperire, & eisque gloriae lux participes facere. *In quo mihi bene complacuit, qui sibi complacet, ideoque constituit illum absolutum universorum dominum, & his verbis concludit: Ipsum audite.* Ita loqui consuevit Rex postquam ad Regni societatem, & curam vocavit suae ditionis heredem. Licet Monarcha de omnibus disponere possit, ut vult; nihilominus ad Filium suum negotia remittit, ipsum Orante, ille gratiarum est pronus condans. Si ipse orat Patrem suum cum nobis, inde fit, quia non ipse mediator est apud ipsum unice ob reverentiam; & in obsequium orat; non secus ac Filius in Regni societatem a Patre vocatus, in omnibus voluntatem ejus explorat. *Idem.*

Nemo fidelis est, qui Deum Regem suum non fateatur, & eique tamquam subditum famulari se debere non teneat. Ille per naturam habet regnum, & regnum suum habet in seipso. Uno se indiget ad tuendum regnum suum, non eget exercitiis, auxiliisque. Possidet omnem sapientiam,

quam requiritur ad suum regendum imperium. Legit in penitioribus cordium latebris, eaque ad arbitrium convertit. Exiguo serui sui statu potest exufflare inimicos suos, omniaque eorum dimittit confilia. Quis Rex? quod regnum non cognoscit illum? quis audeat illi resistere? Sed plerique Fideles, qui illum fatentur & dicunt se velle Regi huic famulari, volunt alteri quoque deservire, Mando videlicet, & purant, se simul conciliare posse utrumque hunc dominium; Filius autem Dei, qui ipsa Veritas est, hoc fieri posse negat. *Nemo potest duobus dominis servire.* Et hujus impossibilitatis ratio est, quia Jesus Christus, & Mundus duo sunt Domini, sibi invicem inimici, habentes leges, & placita proflua opposita, & propter fines omnino diversos invicem contentendes. *Ex Homilia Godeau.*

Quam voluptate perfundor, Salvator mi, audiens gloriosum illud testimonium, quod tibi perhibet Pater! Nolint vero ego aliquomodo reparare stragum obsequiis, & amore meo, contumelias, quibus affeceris. Es dilectus Patris tui Filius, & talem te esse, me jurat! Ita enim acceptus sis in oculis ejus; ac tu dignaris, ut ita dicam, communicare mihi gratiam, quae apud illum fruatur. Pater tuus, Salvator mi, te unice diligit: & arbitrum te constituit donorum suorum; & quoniam amas me, & me tibi in fratrem adoptare non abnuis, effudit illa in me, ac me tamquam Filium suum habere dignatur. Haud ita, Domine, non habeo, neque sperare possum me supernaturalia bona habiturum nisi per te: amori tuo unice, & amori, quo Pater tuus te prosequitur, debeo quiddid sum, & quiddid sperare possum me futurum in ordine gratiae. Pater tuus me remittit ad te ut doceat, & ac agam tecum de tuis, quibus indigeo. Heu! Quam bene sum in manibus tuis! Tu me docebes omnia, quae me scire opus est, tu mihi dabis omnia, quae me possidere interest mea, sed in eo subsistam, ut ex te tui cognoscendi, amandique gratiam obtineam. *Pater Segneri.*

Sanctitas, ut pro modulo nostro loquamur, puritas est integra, atque perfecta, sine macula, immunitas ab his omnibus, quae sunt expianda. At non solum Jesus Christus non peccavit, sed neque peccare potuit, quandoquidem peccatum infinite magis distat a Divinitate, quam tenebra a luce; itaque etiam quatenus Homo est, eo quod Sancta ejus Humanitas omnino subdita erat Divinitati, & ad unguem omnia illius sequebatur imperia. Jesu Christus Sanctus est, quia fons est, & origo omnis Sanctitatis, quam omnes homines possident; quia ipse hanc illis communicat, eisque passione sua promeritus est. Ille Sanctus ita est, ut vita ejus sit prototypus, ac norma nostrae Sanctitatis; quandoquidem nos eo sanctiores erimus, quo propius imitabimur actiones illius, & divina ejusdem documenta sequemur. Ille Sanctus est, quia obiectum est nostrae Sanctitatis, quandoquidem tota fita est in eo diligendo, & illi per voluntatis conformitatem adherendo. Igitur quoniam Jesus Christus Sanctus est, & Sanctus Sanctorum eminenter, & quiddid nos docet Sanctissimum est, ad unguem sequi nos oportet praecipua ejus, alioquin in corruptione, ac seelere victuros. *Idem in Schola Jesu.*

Complures suat ex ipsis fidelibus, qui Jesum Christum Deum quidem esse fatentur; sed verbum tantum. Persuasum quidem est intellectui ipsorum de hac veritate, quam factis negant. *Verbis consensuerunt se nosse Deum, factis autem negant.* Itaque Jesu Christi inimici non solum sunt Tyranni, qui persecuti sunt illum Religionem, neque Haereticos, qui illum impugnaverunt Divinitatem, sed illi etiam, qui actionibus suis, & vita vitae ipsius proflua opposita negant inde percipere fructum, quem ille referri a nobis exoptat. Verbo, omnia illius magna cognoscimus, cum Divinitatem ejus contemtem, atque tunc vere illum contemtem esse Deum nostrum, cum amamus illum, & illi unice famulamur. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Jesu Christus est Rex noster, Dominus, & Juxta. Scriptura his nominibus illum appellat apud Isaian: *Dominus judex noster, Dominus legislator noster, Dominus rex noster, ipse salvabit nos.* Illam huc hoc titulo agnosce, sed fectore Regnum ipsum non esse de hoc mundo; ne igitur expectetis in hoc mundo vestre servitutis mercedem. Natura, & daemon bellum indicunt Jesu Regi; utrum sequeris? 2. Ipse noster est Pontifex. Sacrum hunc characterem contulit illi Pater suus, effundens in Sanctam illius humanitatem omnem Divinitatis unionem. In Maria utero, & primo suo Conceptionis momento primum obtulit Sacrificium, in quo simul fuit Sacrificium, & victimam, & Altare. Aeterno huic Pontifici peccata vestra contemtemi; hic illa vobis dimittit per eos, quibus Sacerdotium suum communicavit: quoniam Religiosis sensu adeo puro ac sincero vobis ad illos accedendum est? 3. Mediator est noster. Mediatoris munus cepit obire ex primo suo Incarnationis articulo; neque illud unquam interpellavit, neque est interpellaturus. Vivit, & Apostolus ait, ut intercelet semper pro nobis apud Patrem suum. Quod inde nobis fiducia argumentum! caveate nihilominus; ne hac in presumptionem degeneret. 4.

Sponsus est noster. Vetus, & novum Testamentum nobis aequae illam exhibent sub hac amabili qualitate propter quam contrahit arctissimum affinitatem cum animabus nostris eas sibi jungens facerrimis vinculis caritatis, communionis, & largitione omnium honorum suorum. Impendit ne illi amorem pro amore? Quo pacto ejus liberalitati respondet datam ne illi fidem servas? Ne cor tuum creaturis prostitutas. 5. Est Caput noster, quia est Caput Ecclesiae, cujus membra sumus. Myſticum Salvatoris Corpus desumit perfectitudinem suam ex proportionem, quae intercedit Caput inter & partes, ex quibus constat. Es ne tu membrum dignum hoc corpore? an illud pudore suffundis? Deceat enim sub Capite spinis coronato membrum esse, non flagitiosum dicam, sed delicatum. Denique est nobis Exemplum. *Vide, omnia facio secundum exemplar, quod tibi observatum est in me.* (Hebr. 8.) Sed non in Calvario tantum, juxta Prophetam Jesu Christum nobis exemplum est, sed ab ipsa usque pueritia: Ad illius igitur normam componere debemus omnes cogitationes, verba, actiones, odia, studia, timores nostros. Hoccine fecisti hactenus; hoc in posterum facies? *Ex Moyali Novi Testamenti Paris la Neuville. Tomo 1.*

Donum Sapientiae quidam est gustus, & sensus interior, qui animae affectum immittit rerum divinarum, eaque illi li suaves, & amabiles praebet, earum sollicitatem, ac ledcedinem ostendens. Hic gustus, hic sensus interior replebat gaudio, & consolatione animam Salvatoris, efficebatque, ut in effusione sui cordis huc Patri suo verba dirigere: *Confiteor tibi Pater Domine Caeli, & terra, quia abscondisti haec a Sapientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis.* (Matth. 2.) Ita, Domine, quiddid dicant, quiddid cogitent isti pseudo sapientes; ita est, ego video, cognosco, sentio divinas has veritates, & de illis iudicium ferio, quod tu. Felix anima, cui Deus ita ostendit magna hoc absconditum sub cruce, suavitatem passionum, thesauros paupertatis! Ecce veram Sapientiam, inimicam humanae Sapientiae! Hanc impugna, hanc dele, & averte. *Ex aeternum.*

Intelligentiae donum prompta, & facilis est penetratio, quae efficit, ut uno statim intuitu assequamur sensum divinarum Scripturarum, quarum clauvis nobis praebet. Hoc vividum est lumen, & actuum, quod nobis ostendit quiddid in qualibet creatura lateat perfectitudinis, & perfectionis Creatoris: Ita Jesu Christus, & post Sanctus Spiritus illapsus Apostoli possidebant omnes Scripturas, legem, Prophetas, &c. Ita tot alii Sancti ad intuitum haec aliquid cuius repente in extasim rapiebant, & impetus admirationis, & amoris erga Deum suam. Haec eadem divina intelligentia aperit nobis principia, & secreta vitae Spirituales. Dominum ergo pretiosum hoc donum flagita, verum simul memento, nihil illi magis adversari, quam superbiam, terrenos affectus, adhaerentem peccatis etiam venialibus; simulque nihil magis disposituram animam tuam ad illud recipiendum, quam humilitatem, orationem, puritatem cordis. O Deus, dicebat olim David, *dad mihi intelligentiam, ut vitam vitam hanc interiorum.* *Idem.*

Consilii donum instinctus est supernaturalis, qui non semper determinat in rebus neutris ad id, quod tuus est, & melius est: Spiritus hic adduxit Jesum Christum in desertum, direxit illum in tentationibus, quae ipsum adortae sunt, effecitque, ut ille in omnibus vitae ejusdem circumstantiis faceret, quod Parenti suo esset acceptus. Quot in occasionibus tibi salutare hoc donum non desuit? Tempus ipsum praevete, occupa locos, occurfus varios, in quibus hoc indigeas. Adhuc illud maturato assequi, ut sub tali dace omnia tibi imminuta pericula effugas. *Idem.*

Fortitudinis donum robur est celsius demissum, quod nos omnibus rebus pares efficit, omnibusque superiores. Quae naturae difficillimum est, pronum, & facile fit animae, quod in J. C. hunc fortitudinis spiritum induit. Infractus animus, quo Salvator, licet mortali tristitia laborans, occurrit inimicis, dirus ille agon, quem paulo ante subierat, admirabilis est effectus hujus doni fortitudinis. Enixas tuas preces intauram, ut illud divinitus assequaris; nihil hoc magis necessarium. Vita hominis iuge praelium est, dicit Scriptura; infiniti te obident potentes, subdoli, indefessi inimici; potesne sperare victoriam sine hoc Caestis subsidio? Confirmet incelsanter Deus imbecillitatem mentis, & corporis mei per omnipotentem divini Spiritus tui virtutem. *Moralis Novi Testamenti Paris la Neuville Tomo primo.*

Scientiae donum cognitio est infusa variarum rerum, quae illuminant, & mentem nostram perficere possunt. Igitur scientia haec omnia cognoscere, quatenus referantur ad Deum, scientia J. C. non estimare, non amare, non cupere, nisi quatenus saluti nostrae, & proximi conferre aliquid possunt, evitare amorem, quem parere solent, hoc donum scientiae vocatur; haec Sanctorum scientia, scientia Salutis dicitur. *Enimvero scientia Jesu Christi, qui non cessavit nos erudire a primo suae Incarnationis momento ad extremum usque vitae spiritum.* Scientia, ad quam acquirendum sanctus Paulus omnium rerum detrimentum sibi faciendum esse censuit!

Septem Spes dicitur sancti dona commanata Verbi in figura matris lux. A

Quid esset in J. C. donum intelligentiae.

Donum Fortitudinis, quod erat in J. C.

Donum Fortitudinis, quod erat in J. C.

Donum Scientiae, quod erat in J. C.

